

Foto: Vegard Kleven

VIS BILDETEKST

Foto: Oslo kunsthändler

VIS BILDETEKST

Alt henger sammen med alt

Kunstlandskapet er i forandring, og det gir seg mange rare utslag. Men noen insisterer på å være klippen vi kan holde oss fast i.

Publisert 25. nov 2016 Sist oppdatert: 14:25, 25. nov 2016

KULTUR Av Lars Elton

Kunst

Tone Indrebø: «Nye malerier»

Galleri Haaken, Oslo, 24/11 – 18/12

Sebastian Helling: «I Run This [Full Stop]»

Island, Oslo, 25/11 – 18/12

Marianne Hurum: «Marianne Hurum velger seg Inger Sitter»

Oslo kunsthändler, Oslo, 23/11 – 4/12

Gårsdagens morsomste «event» var åpningen av stuntutstillingen til Sebastian Helling (født 1975), i en vaskehall i St. Hallvards gate i Gamlebyen i Oslo. Det varte bare i tre timer, og siden dette er skrevet

ANBEFALTE SAKER

**Slår alarm om
asylinnstramminger**

dagen før kan jeg ikke fortelle hvordan det var. Men bildet fra prøvehengingen noen dager tidligere viser at maleriene passer godt inn i det fuktige miljøet. Resten av utstillingsperioden, som bare er i helgene frem til 18. desember (eller etter avtale), kan du se de store maleriene i atelieret i bygningen ved siden av. Alt sammen er organisert av Christian Torp, som tidligere drev sitt eget galleri og nå jobber som kunstformidler og agent og arrangerer pop-up-utstillinger under navnet «island» med ujevne mellomrom.

I den andre enden av skalaen finner vi Tone Indrebø (født 1954). Hun er en høyt verdsettet maler med lav profil som holder fast ved det kjente og kjære. I motsetning til Christian Torp har hennes gallerist, Galleri Haaken, en fast adresse og et galleri som tjener som permanent visningslokale for skiftende utstillinger. Galleri Haaken er klippen vi vet er der, de representerer noe kjent og kjært, og de fungerer som rundingsbøyn det alltid er verdt å stikke innom. Her kan du forvente høy kvalitet. På samme måte er Tone Indrebø en av søylene i galleriets stall, med regelmessige utstillinger hvert annet år. Dette er den tolvte separatutstillingen hun har hos Galleri Haaken.

Det er ikke mange igjen av Tone Indrebøs kunstnertype. I prinsippet maler hun det samme om og om igjen. Motivet er utsikten fra vinduet mot Oslo-marka, et begrenset innhold som hun gjentar og gjentar og gjentar. Det kan høres kjedelig ut, men det ligger en kraft i denne insisteringen på at maleriene alltid kan bli bedre. Jeg har vært fascinert av bildene hennes siden jeg så dem første gang. Hun har sin egen stil med en særpreget fargeskala. Det begrensede motivet er ingen begrensning. Tvert imot skjer det ting fra utstilling til utstilling, og denne gangen er det til og med en utvikling innenfor utstillingen. For se om det ikke dukker opp små, abstrakte, nesten nonfigurative elementer i skoglandskapene. Det er kanskje et hint at de to maleriene der dette er mest fremtredende heter «Pause»?

Tone Indrebø er av den typen malere som (tilsynelatende) aldri blir fornøyd. Maleriene har så mange lag at kantene blir som små kratre av maling. Bildene er så tunge at det må ekstra forsterkning til for å henge dem trygt på veggen. Dette står i skarp kontrast til Sebastian Hellings malerier. Selv om lerretene hans måler 220 x 185 centimeter, og er mer enn 16 ganger større enn Tone Indrebøs malerier (som har 50 x 50 som standard mål), veier de mindre. Nå er som kjent vekt ingen kvalitetsfaktor i kunst, men vekten sier noe om prosessen og arbeidet som ligger bak. Helling har solid utdanning med to mastergrader, men kunsten hans er fortsatt preget av bakgrunnen som graffitimaler. Maleriene preges av en tåkeaktig grunnflate som tjener som bakgrunn for mer ekspressive elementer, inkludert tekstfragmenter (uten dyp mening) og tykke malingspølser rett fra tuben. Når dette kombineres med spraymaling blir det interessant, selv om det også kan virke litt raskt og lettvent. Men han har en fengende estetikk og frisk fargebruk, så det er en grunn for at prisene hans er mer enn doblet på fem år.

Prisnivået sier ikke nødvendigvis noe om kvalitet. Tone Indrebøs priser er fortsatt veldig sympatiske, og slik sett representerer det at hun insisterer på å holde lave priser en motkraft i kunstmiljøet. Marianne Hurum (født 1978), som stiller ut hos Oslo kunsthandel på Tullinløkka, er en (relativt) ung kunstner som også har sympatiske priser. Kunstnerisk befinner hun seg midt mellom de to andre, med malerier i et abstrakt formspråk med både tiltalende og utfordrende farger. Hun er en av dem det er verdt å følge med på, kunsten hennes er bra, og i en tid da abstrakt kunst er blitt den nye «passer godt over sofaen»-interiørtingen tilbyr hun kunst med den følsomme kvaliteten som vil stå seg over tid.

Revolusjonens fanebærere

- Det er hverken foto eller maleri, men kunst - Sarpborg24

Oslo kunsthandel er relativt nyetablert, og de er kreative i sine påfunn. Utstillingen med Marianne Hurum inngår i en serie der en ung kunstner settes sammen med en eldre og mer etablert. I Hurums tilfelle er det avdøde Inger Sitter. Sammenhengen er ikke åpenbar, men den er interessant. Men hele opplegget oppleves ganske tynt når Sitter kun er representert med to verk som i tillegg er plassert beskjedent i det ene hjørnet. Men Oslo kunsthandel har skjønt at et høyt aktivitetsnivå tiltrekker seg oppmerksomhet, så Hurums utstilling står bare i elleve dager.

Den begrensede utstillingsperioden har Marianne Hurum felles med en annen utstillingsbegivenhet det er verdt å få med seg. Denne helgen avsluttes Oslo arkitekturtriennale, og som festivalens punktum «okkuperer» de Oslo rådhus.

I rådhushallen bygges en midlertidig ambassade for Rojava-regionen nord i Syria. Siden jeg ikke har sett installasjonen (den var fortsatt under bygging da dette ble skrevet) beveger jeg meg på tynn is, men jeg synes prosjektet er både sympatisk og interessant. Verdens mange konflikter bringer sjelden noe positivt med seg, men dette er et eksempel på hvordan lokale aktører, i et av verdens mest krigsherjede områder, «har skapt et nytt sivilt samfunn tuftet på demokrati, fellesøkonomi og likestilling» – for å sitere pressemeldingen. Denne helgen får de en arena i rådhuset.

Selv om det kan synes søkt, så finnes det en lenke til Sebastian Hellings kunstutstilling. Jeg kjenner ikke vilkårene på den arenaen de har valgt, vaskehallen i Gamlebyen. Men det er vel kjent at det på tilsvarende steder ofte finnes illegale arbeidere – som grunnet sin juridiske status blir utnyttet både økonomisk og sosialt. Og hvor kommer disse arbeiderne fra? Jo, nettopp fra slike områder som Rojava.

Dermed fikk plutselig denne kunstanmeldelsen en politisk dimensjon. Og da kan jeg jo tilføye at Marianne Hurum som styreleder i Unge Kunstneres Samfund/UKS gjennom fire år har stått på barrikadene for kunstnerpolitikken. Hun tok nylig initiativet til en debatt om Nasjonalmuseets innkjøpspolitikk, der hun hevder at museet er i ferd med å miste en hel generasjon kunstnere fordi innkjøpene ikke speiler den vitaliteten som preger den unge, norske kunstscenen. I forhold til Rojava-regionens utfordringer synes dette betydningsløst, men da er det fristende å sitere Gro Harlem Brundtlands berømte utsagn: «Alt henger sammen med alt.» Vi har alle våre kamper å kjempe, noen er vanskeligere og krever større offer enn andre. Men hvis vi ikke har rettferdighet, demokrati og utviklingsmuligheter for alle med oss som en tanke i det vi gjør, hver på vår kant, blir mulighetene for de svakeste blant oss gruset før de får hevet røsten. Derfor skal du ta turen til Oslo rådhus denne helgen, og så kan du kanskje rekke en kunstutstilling etterpå.

DELE

